

Haffner Orsolya

AZ

IDEGEN

ÉS MÁS REJTÉLYES TÖRTÉNETEK

Haffner Orsolya

**AZ
IDEGEN**

—

ÉS MÁΣ REJTÉLYES TÖRTÉNETEK

© Dr. Haffner Orsolya
Minden jog fenntartva!
Írta: Haffner Orsolya
Első kiadás: 2021
ISBN: 978-615-01-3284-6

Szerkesztő: Csiki Ingrid (www.azenkonyvem.hu)
Korrektúra: Kovács Melinda
Borítóterv: Németh Balázs, Blazodesign
Tördelés: Horváth Róbert
Nyomda: Bonex-Press Kft.

Jelen kiadvány a jogtulajdonos írásos engedélye nélkül
sem részben, sem egészben nem másolható,
sem elektronikus, sem mechanikai eljárással, ideértve
a fénymásolást, számítógépes rögzítést vagy adatbankban
való felhasználást is!

Az idegen

Szendergésemből az ajtócsengő diszkrét berregése ébresztett fel.

Bár hangja halkan, szinte bocsánatkérően szólt, a szemem mégis tüstént kinyílt.

Nicsak, hogy alkonyodik – gondoltam –, vajon mióta bóbiskolok? A faliorára pillantva meglepetten vettem észre, hogy már bőven a délután második felében járunk, és közben lassan be is sötétedett. A nap már majdnem teljesen a látóhatár alá bukott, az utcai villanyégőket is felkapcsolták. Vajon mikor dőltem le csak egy szemernyi kis pihenésre? Hiába gondolkoztam, nem tudtam volna pontosan felidézni. Biztos voltam benne, hogy jóval túlléptem a magam által szabott keretet.

Az alvástól még kissé kábultan ugyan, ámde meglehetősen fürgén pattantam fel, és a bejárathoz léptem. Feltártam az ajtót. A folyosón egy idegen férfi állt előttem. A középmagas alak bőre cserzettnek tűnt, ruházata kopottas, testtartása hajlott volt. Amint végigpillantottam megjelenésén, nem tűnt túlságosan bizalomgerjesztőnek. Ám nem volt időm azon tűnődni, hogy mit akarhat tőlem, mert mielőtt megszólalhattam volna, az idegen köszönés helyett így szólt:

– Ne higgy nekem!

Kíváncsian rámeredtem. Biztos voltam benne, hogy a furcsa alakkal nem találkoztam még azelőtt. Talán mintha észrevettem volna valamit a pillantásában, amely ismerősnek tetszett, de elhessegettem magamtól a nyugtalan gondolatot. Nem is lett volna lehetőségem tovább töprengeni, mert az idegen hadarva így folytatta:

– Elveszítem az eszméletemet... Amit utána mondok, azt ne hidd el! Ez az igaz, amit most hallasz!

Ebben a másodpercben a férfi megtántorodott, majd ájultan a földre rogyott. Olyan gyorsan történt minden, hogy képtelen lettem volna elkapni. Egy pár pillanatig esetlenül álltam felette, majd gyorsan összeszedtem magam, ügyetlenül a karja alá nyúltam, és behúztam a lakásba. Némi megnyugvással állapítottam meg, hogy az esés a lehető legszerencsésebb módon történt, hiszen a férfi láthatóan nem ütötte meg magát. Mialatt azon tépelődtem, hogyan segíthetnék rajta, egyszerre csak kinyitotta a szemét, remegő kézzel előrángatott egy gyűrött papírt a zsebéből, és megszólalt:

– Látod ezt a térképet? Ide rejtettem... Menj el érte... Hinned kell nekem... Én vagyok a...

Mielőtt azonban a mondatot befejezhette volna, a rejtélyes idegen feje megint lecsuklott, és a férfi immár másodszor, újra eszméletét veszítette. Kuszán és zavarba ejtően keringtek agyamban az alig pár perc alatt lezajlott valószínűtlen események. Ki lehet ez a férfi? Mit akart mon-

dani? Higgyek neki? Miért kellene hinnem neki? A képtelen helyzet, amelybe kerültem, egyre csak fokozódott, mivel látogatóm ezúttal nem tért magához.

Végül úgy döntöttem, hogy orvost hívok. Ez tűnt a legjobb megoldásnak. Sietve a telefonhoz rohantam, tárcsáztam a számot, és röviden elmondtam a történeteket.

Arról azonban, hogy a férfi idegen számomra, és hogy elképzelésem sincs, mit keres a lakásomban, jobbnak láttam hallgatni.

A segítség hamar megérkezett. Látogatóm állapota még ekkor sem javult, így a hamarjában elvégzett vizsgálatot követően hordágyra fektették, hogy a kórházban vizsgálhassák ki a hosszúra nyúló eszméletvesztés okát. A mentőautó hátsó, párna nélküli ülésén foglaltam helyet, amelyet a hozzátartozóknak tartanak fenn. Nem utaztam kényelmesen, igaz, abban a helyzetben ez volt a legkevésbé fontos szempont.

Zakatozva jártak a gondolataim a furcsa férfi kilétét illetően. Ám úgy tűnt, válaszra hiába várok.

Rövid utunk során az ápolók igazán mindent megtettek, hogy valamiféle hasznos információt csalogassanak elő belőlem a beteggel kapcsolatban, de ha akartam volna, sem tudtam volna semmi értékes részlettel szolgálni. Óvatosan annyit osztottam meg velük, hogy az illető egy távoli ismerősöm, aki váratlanul meglátogatott, ám legnagyobb sajnálatomra egészségi állapotáról vagy betegségeiről sejtelmem sincs.